

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci žalobce: **A. I.**, narozen dne x, státní příslušnost Ukrajina, bytem X, zastoupen Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Sevastopolská 16, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2017, čj. OAM-277/ZA-ZA11-HA11-2017,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

III. Soudem ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, s e p ř i z n á v á odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4.114 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která došla zdejšímu soudu dne 25. 7. 2017, domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný posoudil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 8. 4. 2017 jako nepřípustnou podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 314/2015 Sb. (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Žalovaný neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce, neboť žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení situace žalobce. Důvod žádosti o mezinárodní ochranu spočívající v odmítání nástupu výkonu vojenské služby posuzoval žalovaný již v rozhodnutí o první žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný doplnil, že dle aktuálních informací proběhla demobilizace branců a k náboru nových již nedochází, což tedy možnost povolání žalobce k výkonu vojenské služby téměř vylučuje. K tomu žalovaný odkázal na nově shromážděné zprávy o zemi původu. Tvzení žalobce, že nemá v zemi původu kde bydlet, neboť v domě, kde dříve pobýval, nyní bydlí žalobcova sestra s rodinou, nesvědčí tomu, že by žalobce byl vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo mu hrozila vážná újma dle § 14a zákona o azylu. Tato skutečnost neopodstatňuje ani udělení humanitárního azylu.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

V žalobě, ve znění jejího včasného doplnění, žalobce odkázal na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 6. 12. 2012, čj. 3 Azs 6/2011 – 96, a uvedl, že se žalovaný nezabýval tím, zda se zásadním způsobem nezměnila situace v zemi původu, a tedy zda tato změna nemůže založit opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Zásadní změnou, která se udála na straně žalobce, je, že nemá nadále v zemi původu kde bydlet, zuří tam válka, svoji budoucnost vidí jen v České republice. Tato skutečnost nastala až po právní moci rozhodnutí o předchozí žádosti o mezinárodní ochranu. Nebezpečí chudoby lze přitom podřadit pod § 14a odst. 2 písm. b) a d) zákona o azylu. Žalovaný měl zohlednit aktuální materiální situaci žalobce, jejímž důsledkem je nemožnost zajistit si základní potřeby (ubytování), a zvážit, zda situace, které by byl žalobce v zemi původu vystaven, není natolik tíživá, že by mohla představovat vážnou újmu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 25. 8. 2017 popřel oprávněnost žaloby a setrval na obsahu napadeného rozhodnutí. Poukázal na to, že shromáždil veškeré relevantní podklady, s nimiž se žalobce mohl seznámit a vyjádřit se k nim, čehož však nevyužil. V první žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že se ochrany domáhá z důvodu obavy z povolání k výkonu vojenské služby a kvůli přítomnosti jeho bratra na území České republiky. Žalovaný tyto skutečnosti řádně posoudil, jeho rozhodnutí bylo přezkoumáno Krajským soudem v Ústí nad Labem a potažmo i Nejvyšším správním soudem, v přezkumu obstálo. V opakované žádosti o mezinárodní ochranu uvedl žalobce téměř identické důvody. Předmětem dokazování v řízení o udělení azylu není obecná situace v zemi původu žadatele, nýbrž konkrétní situace žadatele popisovaná v jeho tvrzeních. Žalobce žádnou novou relevantní skutečnost neuvedl. Ze shromážděných zpráv o zemi původu nevyplývalo, že by došlo k zásadním změnám v politické a bezpečnostní situaci, jimiž by se měl žalovaný znovu zabývat. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení žaloby

Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.

Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, jelikož oba účastníci vyjádřili s tímto postupem souhlas.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal 1. 9. 2016 první žádost o přiznání mezinárodní ochrany. Uvedl v ní, že v zemi původu probíhá válka, domů mu chodí povolávací rozkazy, má tedy obavy, že bude odveden do armády. Jít do války přitom odmítá. Dále uvedl, že má na území České republiky bratra a chtěl by tu s ním zůstat. O této žádosti rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 9. 2016, čj. OAM-114/LE-LE05-LE23-2016, tak, že žalobci nepřiznal mezinárodní ochranu v žádné z jejích forem. Zabýval se azylovou relevancí hrozby povolání k výkonu vojenské služby, přičemž shledal, že tato skutečnost neopodstatňuje udělení mezinárodní ochrany, neboť jde o výkon základní povinnosti žalobce vůči státu, jehož je občanem. Uložení trestu z důvodu vyhýbání se výkonu vojenské služby žalobci nehrozí, neboť doposud nepřevzal povolávací rozkaz. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 12. 2016, čj. 75 Az 41/2016 – 41; kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu byla odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017, čj. 2 Azs 1/2017 – 35.

Dne 8. 4. 2017 podal žalobce novou žádost o mezinárodní ochranu. Uvedl v ní, že doma nemá kde bydlet. V domě, kde žil, bydlí nyní sestra se svojí rodinou. Na Ukrajině je stále válka, žalobce má vojenskou povinnost, ale nechce jít bojovat, je proti válce. Stále odvádějí muže do války, odvedli i jeho bratrance. V České republice bydlí žalobcův bratr, může mu zde pomoci, jsou si spolu blízcí, se sestrou naproti tomu komunikuje málo.

Součástí správního spisu jsou zprávy o zemi původu, a to informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 9. 10. 2015 o výkonu vojenské služby, informace MZV ČR ze dne 3. 6. 2016 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, výroční zpráva Human Rights Watch z ledna 2017, výroční zpráva Amnesty International z února 2017, zpráva Freedom House z ledna 2017 „Svoboda ve světě v roce 2017 – Ukrajina“, informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze září 2015 „Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině – aktualizace č. 3“, zpráva Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině v období od 16. 8. do 15. 11. 2016, zpráva Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o dodržování lidských práv v roce 2016, informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 24. 11. 2016 o politické a bezpečnostní situaci, vojenské službě a vnitřně přesídlených osobách, výnos prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26. 9. 2016 a zpráva ČTK ze dne 2. 11. 2016.

Podklady pro rozhodnutí byly žalobci předloženy dne 15. 6. 2017, ten se s nimi odmítl seznámit a vyjádřit se k nim.

Podle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany rozumí žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.

Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu.

Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí připustnost opakované žádosti o udělení

mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

Dle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Z § 25 a § 10a odst. 2 zákona o azylu plyne, že žalovaný řízení o nepřípustné žádosti o mezinárodní ochranu zastaví, aniž by přistupoval k meritornímu přezkoumání důvodů žádosti, tedy zda skutečně opodstatňují udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Z § 10a písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany je přípustná tehdy, pokud se opírá o novou skutečnost. Tou je přitom pouze taková skutečnost, kterou žalobce nemohl bez své viny uvést v řízení o předchozí žádosti, tedy skutečnost, která v té době vůbec neexistovala nebo o které žadatel objektivně bez své viny nevěděl. Tato skutečnost pak musí nasvědčovat tomu, že žadateli hrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Nová právní úprava posuzování opakovaných žádostí účinná od 18. 12. 2015 v zásadě navazuje na již dříve ustálenou judikaturu správních soudů, z níž - konkrétně například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, čj. 9 Azs 171/2014 – 31, plyne, že aby mohla být nová skutečnost podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně, musí mít z hlediska udělení mezinárodní ochrany určitou relevanci. Teprve v tom případě je nová skutečnost způsobilým podkladem pro nové řízení.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, čj. 3 Azs 6/2011 – 96, kterého se žalobce dovolává, shrnul, že správní orgán v průběhu řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu zkoumat, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. To tedy znamená, že přípustnost opakované žádosti je třeba posuzovat jak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení azylu, tak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení doplňkové ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být považována za žádost shodnou, a tudíž nepřípustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Žalobce v první žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že odmítá nastoupit k výkonu vojenské služby v rámci vyhlášené mobilizace a dále že má na území České republiky bratra.

V opakované žádosti o mezinárodní ochranu žalobce zopakoval, že odmítá nastoupit k výkonu vojenské služby v rámci vyhlášené mobilizace, má na území České republiky bratra a navíc ztratil možnost pobývat v zemi původu v domě, kde bydlel před svým odchodem, neboť tam nyní bydlí jeho sestra.

Pokud jde o skutečnost, že žalobce má na území České republiky bratra, jenž by mu mohl být během pobytu nápomocen, nejde o skutečnost novou (neboť toto tvrzení žalobce uvedl již v první žádosti) ani relevantní z pohledu mezinárodní ochrany (případná újma na rodinném životě žalobce není relevantní z hlediska žádné z forem mezinárodní ochrany, ledaže by byl porušen tzv. extrateritoriální účinek tohoto práva, čemuž však nic nenasvědčuje).

Skutečnost, že žalobce se nemá kam vrátit, neboť v domě, kde bydlel před odchodem ze země původu, bydlí nyní sestra se svojí rodinou, je nepochybně skutečností, kterou žalobce v první žádosti o mezinárodní ochranu nezmínil. To bez dalšího neznámá, že jde o skutečnost novou, neboť by bylo třeba dále se zabývat tím, kdy se o ní žalobce dozvěděl, tedy zda ji nemohl uvést již v řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu. Jednoznačně se nejedná o skutečnost, která by byla jakkoliv relevantní z pohledu mezinárodní ochrany. I kdyby žalobce skutečně přišel o možnost uspokojit svoji bytovou potřebu v nemovité věci, kterou užíval před svým odchodem ze země původu v roce 2013, neznámá to bez dalšího, že by byl ohrožen tak extrémním stupněm chudoby, že již pouhý návrat do země původu by pro žalobce znamenal vysokou míru pravděpodobnosti nelidského a ponižujícího zacházení právě v důsledku vystavení bezdomovectví a bezvýhodné situaci extrémní chudoby. K tomu soud uvádí, že žalobce je dle vlastního vyjádření zdravý, je práce schopný, neboť ze země původu odjel právě za prací. Pochází z Ivanofrankivské oblasti, která je bezpečnostně klidná a stabilizovaná, ostatně žalobcova manželka žije v této oblasti v obci O., kde žalobce před svým odjezdem pobýval. Jakkoliv soud nemíní zlehčovat socio-ekonomickou situaci v zemi původu, nepochybně by žalobce byl v případě návratu do země původu schopen, byť za cenu značně zvýšeného úsilí, zabezpečit základní životní podmínky pro sebe i svoji manželku. Skutečnost, že žalobce přišel o možnost bydlet v dosavadním bydlišti, neznámá, že by nebylo v jeho možnostech opatřit si bydlení náhradní. Žalobce neuvedl v opakované žádosti žádné okolnosti, z nichž by vyplývala absolutní neschopnost zabezpečit si základní potřeby, zejména ubytování. Ani ze shromážděných zpráv o zemi původu neplyne, že by podmínky v zemi původu byly natolik otřesné, že by se pobyt v zemi původu rovnal humanitární katastrofě. Skutkové okolnosti v rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 1. 2011 ve věci M. S. S. proti Belgii a Řecku, kterého se žalobce dovolává, byly v podstatných ohledech odlišné, především na rozdíl od žalobce v nynější věci stěžovatel pobýval jako žadatel o mezinárodní ochranu v podmínkách extrémní chudoby bez jakékoliv pomoci v cizí zemi. Žalobce v nyní posuzované věci naproti tomu neměl žádný azylově relevantní důvod k opuštění země původu, jde o návrat do známého prostředí, kde si nepochybně bude umět poradit s případnou nepříznivou situací, tím spíše, že v této zemi stále žije jeho manželka, sestra a další příbuzní.

Pokud je o poslední z důvodů opakované žádosti o mezinárodní ochranu – hrozbu povolání k výkonu vojenské služby -, nejedná se o nový důvod, neboť žalobce jej uplatnil již

v první žádosti. Žalovaný se jeho relevancí z pohledu mezinárodní ochrany řádně zabýval, stejně jako soud v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného. Žalobce v opakované žádosti neuvedl žádnou novou skutečnost týkající se výkonu vojenské služby, která by se vztahovala přímo k němu. Netvrdí, že by se vojenské správě země původu podařilo doručit mu povolávací rozkaz (to ostatně ani není možné, neboť od roku 2013 pobývá žalobce mimo území Ukrajiny), pouze na příkladu svého bratrance zmínil, že odvody stále pokračují. Tento důvod opakované žádosti tedy není důvodem novým. Žalovaný shromáždil řadu zpráv o zemi původu, z nichž naopak plyne, že žalobcovy obavy z povolání k výkonu vojenské služby jsou liché, neboť v zemi původu žalobce došlo k naprosté demobilizaci, žádná nová volná mobilizace není v běhu (viz zprávu odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR, rozkaz prezidenta Ukrajiny, zprávu ČTK). Tuto skutečnost potvrzují i zprávy, které jsou soudu známy z jeho úřední činnosti (zpráva francouzské OFPRA z května 2017 z pozorovací mise uskutečněné na Ukrajině; dostupná v anglickém jazyce na: <https://www.ofpra.gouv.fr>).

I kdyby žalobci hrozilo povolání k výkonu vojenské služby, ze shromážděných zpráv o zemi původu plyne, že situace v Doněcké a Luhanské oblasti se zklidnila, byť na kontaktní linii stále dochází k omezeným bojům. Nic tedy nenasvědčuje tomu, že by se od data vydání rozhodnutí žalovaného o první žádosti o mezinárodní ochranu situace zhoršila natolik, že by povinnost výkonu vojenské služby mohla být považována za relevantní z pohledu azylu dle § 12 zákona o azylu (k tomu viz rozsudek ze dne 17. 12. 2015, čj. 5 Azs 158/2015 – 24). Mezinárodní ochranu ve formě azylu lze udělit osobě, jestliže se odůvodněně obává, že by mohla být trestně stíhána nebo by jí byl uložen trest z důvodu, že odepře výkon vojenské služby za konfliktu. To ovšem pouze za omezující podmínky, že při výkonu vojenské služby by docházelo ke zločinům proti míru, válečným zločinům, zločinům proti lidskosti. Trestní stíhání v případě odepření vojenské služby za konfliktu, při němž k uvedeným z pohledu mezinárodního práva protiprávním jevům nedochází, nepředstavuje akt pronásledování, a tedy důvod pro udělení azylu. Naopak je zcela legitimní, aby stát, jenž se nachází v konfliktu, vynucoval plnění branné povinnosti a nařízené mobilizace i prostředky trestního práva. Právě výrazné snížení intenzity konfliktu (k tomu viz např. zprávu Freedom House a zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva) nasvědčuje tomu, že nebezpečí, že žalobce by byl nucen v souvislosti s výkonem vojenské služby podílet se jakoukoliv formou na zločinech proti míru, válečných zločinech nebo zločinech proti lidskosti, je minimální.

Soud tedy uzavírá, že žalovaný zcela správně vyhodnotil, že nově uplatněný důvod žádosti o mezinárodní ochranu (ztráta dosavadního bydlení v zemi původu) není relevantní z pohledu § 12 ani § 14a zákona o azylu, tedy nepředstavuje skutečnost zakládající přípustnost opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný dále shromáždil v dostatečném rozsahu zprávy o zemi původu týkající se aktuálního stavu mobilizace v zemi původu a stavu ozbrojených operací (tj. jejich charakteru a intenzity). Neplynou z nich žádné skutečnosti, pro něž by měla být žalobcova obava z povolání k výkonu vojenské služby přehodnocena (oproti jejímu posouzení v souvislosti s první žádostí o mezinárodní ochranu) jako azylově relevantní. Žalovaný se touto alternativou dostatečně zabýval a přiléhavě odkazem na konkrétní zprávy o zemi původu nově shromážděné vyvrátil obavu žalobce z toho, že by mohl být povolán k výkonu vojenské služby.

Vzhledem ke shora uvedenému dospěl soud k závěru, že žalobcova opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany není přípustná ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný tedy postupoval v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v souladu se zákonem a řízení správně zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými a ani z obsahu správního spisu nezjistil žádnou vadu řízení, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Usnesením ze dne 7. 8. 2017, čj. 42 Az 14/2017 – 16, byl žalobci ustanoven k ochraně jeho práv zástupcem advokát Mgr. Ing. Jakub Backa. Odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů soudem ustanoveného advokáta hradí podle § 35 odst. 8 věty první za středníkem s. ř. s. stát. Výše odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů se stanoví podle § 35 odst. 2 s. ř. s. na základě vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Ustanovený zástupce provedl v řízení jeden účelný úkon právní služby, a to sepsí doplnění žaloby ze dne 8. 8. 2017 [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. V daném řízení nedošlo ze strany zástupce žalobce k novému převzetí zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu], neboť tentýž zástupce zastupoval žalobce již v řízení o žalobě a posléze i v řízení o kasační stížnosti ve věci rozhodnutí o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, na které plynule navázalo řízení o opakované žádosti. Tentýž advokát zastupoval žalobce i v řízení o žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění, jak plyne ze žalobcem přiloženého usnesení Městského soudu v Praze. Zástupce žalobce byl tedy s případem žalobce dobře obeznámen ještě před tím, než byl ustanoven soudem zástupcem žalobce, což je ostatně důvod, proč soud vyhověl žádosti žalobce o ustanovení zástupce i v tom ohledu, že žalobci ustanovil k ochraně jeho práv jím konkrétně uvedeného advokáta. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů za jeden úkon právní služby 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož je zástupce žalobce plátcem DPH, zvyšuje se odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny a náhrad odvést, tj. o částku 714 Kč (21 % z 3.400 Kč). Ustanovenému zástupci žalobce tak náleží odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové částce 4.114 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve **lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 26. září 2017

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce

Za správnost:
B. K.